

נעלה ונבנה

על כוס קפה

הכנתי לעצמי כוס קפה חם, ורגע לפני שצוללים לטירוף של ניקיונות הפסח – רציתי לשתף אתכם במשהו שיושב לי על הלב.

על חירות, מידות ובחירה חופשית

שלום לכל קוראי "נעלה ונבנה" היקרים.

לקראת חג הפסח, המושג "חירות" תופס את מרכז הבמה. אנחנו רגילים לדבר על יציאה מעבדות לחירות, אבל השנה, אולי כדאי להתעמק יותר ולשאול: מהי חירות אמיתית בתוך חיי היומיום שלנו? לעתים קרובות אנחנו מבלבלים בין חופש לבין "לעשות מה שבא לי". האמת היא שהרבה פעמים ה"בא לי" הזה הוא המשעבד הכי גדול שלנו. אדם שמונע מקנאה, שמתפרץ בכעס כשדברים לא מסתדרים, או שחייב תמיד להוכיח שהוא צודק – הוא אולי נקרא אדם חופשי, אבל הוא למעשה "אסיר" של המידות והדחפים שלו. חירות אמיתית היא היכולת לבחור את התגובה שלנו. הכנה לשינוי כזה לא דורשת קרצוף של מדפים, אלא קרצוף של ה"אוטומט" הנפשי. המרחב שבין הגירוי לבין התגובה – אותו רגע קטן שבו אנחנו עוצרים ומחליטים לא להגיב מהבטן אלא מהערכים שלנו – הוא המקום שבו החופש נולד.

חירות היא גם השחרור מהצורך בהשוואות בלתי פוסקות לאחרים. כשאנחנו מפסיקים להשתעבד למה שיגידו עלינו או לסטנדרטים חיצוניים, אנחנו מתחילים לחיות את החיים שלנו באמת. בעומק אנחנו מבינים שדווקא מי שמצליח למשול ברוחו ולעמוד במילה שלו לעצמו, הוא האדם החופשי ביותר. השנה, המעבר מעבדות לחירות הוא המעבר מחיים של "חייב" ו"צריך" לחיים של בחירה מודעת. שנזכה לבער לא רק את החמץ הפיזי, אלא בעיקר את התבניות המחשבתיות שמגבילות אותנו, ולצאת לחירות פנימית אמיתית.

שבת שלום ומבורך!

עמוד 2
תעלה הפרשה
ר' יונתן הלוי

עמוד 3
מזמור לדוד

עמוד 4
חידון לילדים

עמוד 4
יעלה הסיפור

יעלה החיזוק

אחד הזמין במסעדה 10 שניצלים. המלצר הביא לו את השניצלים ושם את ידו עליהם. שאל האיש את המלצר: "למה אתה שם יד על השניצלים???", ענה לו המלצר: "מה אתה רוצה... שיפלו לי עוד פעם כמו שנפלו לי במטבח???"

יוסי הולך לראיון עבודה. המנהל: "נשמח לקבל אותך לעבודה. אנחנו משלמים בחצי שנה הראשונה עשר אלף שקל, ואחרי חצי שנה זה עולה ל-12 אלף. מתי אתה רוצה להתחיל?" יוסי: "עוד חצי שנה."

איש אחד הלך להסתפר. הספר ביקש ממנו שיוריד את האוזניות. האיש לא רצה, אז הספר הוריד לו אותם בכח ואז האיש התעלף. הספר שם את האוזניות על האוזניים ושמע: "לנשום לנשום לנשום"

כניסת שבת: 18:20
צאת השבת: 19:31
ר"ת: 20:17

זה בטח ממש מבאס לרכב על אופניים באקדמיה ללשון, בכל פעם שאתה מנסה לעלות על המדרכה אתה נתקל בשפה גבוהה

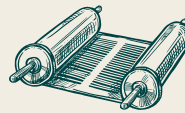
אתה לא מבין כמה אני לא בכוסר. ניסיתי להרים את האווירה בעבודה... וניתפס לי הגב.

שבת שלום

תעלה הפרשה

ר' יונתן הלוי

בפירושו הפרשתיך לפרשת צו, עבאר הנתנובות שלום את האהבה המיוחדת בין ישראל לאביהם שבשמים, כפי שמתבטאת בהבאת קרבנות תודה ושלמים.

קרנן השלמים, המתואר בפרשת השבוע, פרשת צו, נושא עמו משמעות עמוקה ומיוחדת.

הנתנובות שלום מסביר כי השלמים מייצגים את מדרגת עבודת ה' מתוך אהבה ושמחה, בדומה ליחסו של בן כלפי אביו, לעומת שאר הקרבנות השייכים למדרגת "עבדים", הפועלים מתוך חובה ויראה. מעלתם המיוחדת של השלמים, שהם באים לא מתוך כפרה על חטאים אלא כהבעת תודה וריח ניחוח לה'.

בביאורו על הפסוק: "וזאת תורת זבח השלמים אשר יקריב לה'", פותח הנתנובות שלום בציטוט פירושו של הכלי יקר, שמציין כי בשאר הקרבנות בפרשה נאמר רק "תורת העולה" או "תורת החטאת", ואילו בקרבן השלמים כתוב: "וזאת תורת זבח השלמים אשר יקריב לה'". וכן: "המקריב את זבח השלמים לה' יביא את קרבנו לה'" - נאמר רק בקרבן שלמים, וגם האמור עוד בשלמים: "ידיו תביאנה את אישי ה'". מפסוקים אלו נראה כי קרבן שלמים הוא דרגה מיוחדת, יותר מקרבנות אחרים.

על קרבן שלמים נאמר במדרש תנחומא: "אמר הקב"ה זו חביבה עלי מכל הקרבנות, גדולים השלמים שהם עושים שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, וכן: ולמה נאמר זבח השלמים, שהוא עושה שלום בין המזבח ובין הכהנים ובין ישראל".

הנתנובות שלום מבאר שישנה בעבודת ה' 2 מדרגות: כעבדים וכבנים. עבד עובד לאדונו רק בדברים שנוצטוו עליהם בפירוש, מפני שאינו עובד מאהבה ואין לו עניין ורצון לעשות נחת רוח למלך, ומפני היראה אינו עושה אלא את מה שמחוייב לעשות מפני ציווי המלך. ואילו בן המלך, כל תשוקתו לעשות נחת רוח לאביו, והריהו עושה דברים המביאים קורת רוח לאביו, אף שלא נצטוו על כך.

זוהי מעלתו המיוחדת של קרבן שלמים על פני כל הקרבנות, שכל הקרבנות שייכים לבינת "עבדים", שהם באים לחובה לכפר על חטאים, חטאת ואשם על חטאים שבמעשה, ועולה מכפרת על ההרורי עבירה הקשים מעבירה. אבל שלמים אינם באים על חטא, וכל עניינם הוא ריח ניחוח לה'. וגם תודה שהיא באה מתוך הכרת הטוב שיהודי מכיר בחסד שעשה עימו הקב"ה, וכבן העושה מאהבה. וזה פירושו: "גדולים השלמים שעושים שלום בין ישראל לאביהם שבשמים", שקרבן שלמים בא מתוך אהבה בבחינת בנים העושים קורת רוח לאביהם, ומשום כך חביבים השלמים לפני הקב"ה יותר מכל הקרבנות הבאים בחובה.

ממשיך הנתנובות שלום ומסביר כי זו הסיבה שדווקא בקרבן שלמים, בשונה משאר הקרבנות, גם הבעלים אוכלים. הרי קרבנות אחרים הם בבחינת "עבדים", ועבדים אינם אוכלים על שולחן המלך, אבל שלמים ותודה הם בבחינת "בנים", ובני המלך אוכלים על שולחן אביהם.

מסיים הנתנובות שלום ואומר כי עניין השלום קשור במיוחד לשבת, כי מציאות השבת מסוגלת להכרה בחסד ה' יתברך וטובו, שבבוא השבת מרגיש היהודי כי "טוב להודות לה' ולומר לשמך עליין", מתוך שהוא נוכח לראות את כל חסדי ה'. זו העבודה של יהודי בשבת, להרגיש שטוב להודות לה', ולכך השבת היא במדרגת שלום, שעושה שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, בבחינת קרבן שלמים החביב מכל הקרבנות, לפי שעושים שלום בין ישראל לאביהם שבשמים.

אימרת הרבי

תפקידו של יהודי לגלות בכל דבר את הנקודה הרוחנית-אלוקית שבו.
הקב"ה מעניק לנו ברכה גשמית כדי ש'ניצור' מ'הגשמי' 'רוחני'.

יומנו של מתנחל

באחד הבקרים באזור שילה הערפל כיסה את הכל. כשפתחתי את דלת המרפסת, לא ראיתי את הוואדי מתחתי, רק לבן אינסופי. יש משהו בשקט של גב ההר בשעות האלו שמרגיש כאילו העולם עוד לא נברא, או אולי – שהוא נברא מחדש בכל רגע.

בדרך לעבודה, בנסיעה על ציר 60, שמעתי ברדיו על "המתיחות הביטחונית". חייכתי לעצמי. הם מדברים על זה כאילו זה אירוע חד פעמי, ואנחנו חיים את זה כדופק הלב. עברתי ליד המחסום, נופפתי לשלום לחייל (ילד, אולי בן עשרים, עם עיניים עייפות של לילה שלם), וחשבתי על אברהם אבינו. גם הוא עבר כאן, באותן שבילים, אולי עם אותן אבנים שמרכיבות היום את הבית שלי.

לפעמים שואלים אותי "איך אפשר לחיות ככה?". התשובה שלי היא תמיד בלב: איך אפשר לחיות בלי זה? בלי להרגיש את המשקל של ההיסטוריה בכל צעד?

כשהשמש החלה לשקוע מעל האופק של הרי אפרים, יצאתי אל החלקה הקטנה שמאחורי הבית. פשטתי את הנעליים. יש משהו באדמה הזו, הסלעית, הקשה, שלא נכנעת בקלות. היא דורשת ממך עבודה, זיעה, אמונה. העברתי את האצבעות בין רגבי העפר היבשים, אלו שספגו אלפי שנים של היסטוריה ודמעות, ופתאום הרגשתי את הקרירות שעולה מהעומק. זה לא סתם חול; זה השורש שלי. ככל שהסלעים פה דוקרנים יותר, כך האחיזה שלי בהם הופכת חזקה יותר.

אומרים שארץ ישראל נקנית בייסורים, אבל כאן, כשהאבק המקומי נדבק לי לכפות הרגליים והריח של המרווה והטימין עולה עם הרוח של בין הערביים, אני מבין שהיא נקנית בעיקר באהבה. אני לא אורח כאן, אני חלק מהנוף. האדמה הזו מכירה את הצעדים שלי, ואני מכיר כל אבן שנשמה שלה. חזרתי הביתה...

מזמור לדוד מייסד המטה - דוד יחיאל סעדה

כשאני עוצם עיניים וחושב על ליל הסדר, התמונה הראשונה שעולה לי היא לא המצות המכוסות או ריח התבשילים, אלא אבי מורי ז"ל שיושב בראש השולחן. דמות יציבה, חגיגית, שמנהלת את הערב הזה בנחת ובאהבה.

הזיכרון הכי חזק שלי הוא הרגע שבו כל אחד קורא בתורו מההגדה. זה רגע מאוד מיוחד, זה רגע שכל אחד הוא חלק מהשולחן לכל אחד יש קול. יש בכל בית את הילד הקטן שמתבייש או מגמגם ב"מה נשתנה", ויש את המבוגר שמנסה להוסיף פירוש משלו, ולכל אחד ברור שהוא חלק מסיפור אחד גדול.

ה"ביחד" הזה הוא לא רק ישיבה משותפת באותו חדר. זה הידיעה שלכל אחד מאיתנו יש מקום בשרשרת. כשאבא יושב בראש השולחן ואנחנו קוראים זה אחר זה, אנחנו בונים גשר בין הדורות. אנחנו לומדים להקשיב, להמתין לתורנו, ובעיקר להרגיש שייכים.

השנה, כשאנחנו מתיישבים לשולחן הסדר, בואו ננסה לנצור את הרגעים המיוחדים האלה. נסתכל על מי שיושב לידנו, נשמע את הקול הייחודי שלו בקריאת ההגדה, ונזכור שחלק מחירות אמיתית היא הבית והקהילה שעוטפים אותנו. הסדר הוא לא רק בצלחת, הוא בחיבור שבינינו.

השנה, כשאנחנו יושבים סביב השולחן, ליבנו נמצא גם עם החיילים וכוחות הביטחון היקרים שלנו שנמצאים בחזית. נאחל להם שיחזרו לשלום בריאים ושלמים.

שנזכה לגאולה השלמה בקרוב ממש בחסד וברחמים רבים.
שבת שלום וכל הישועות!

